״אז נדברו״

להוריד מהשולחן... ועוד בקודש הקדשים????

לכהן גדול היה שני בגדי לבן!!! פעמיים הוא היה לובש אותם!!!
פעמיים הוא היה חוזר על התהליך הממושך של ״קידש ידיו ורגליו פשט בגדי זהב ירד וטבל עלה ונסתפג לבש בגדי לבן...״
פעמיים!!! למה פעמים?? אז תקשיב טוב:
פעם ראשונה זה היה לצורך כל העבודה הגדולה והנוראה... בשביל הקטורת... בשביל הזאת לפני הכפורת... ולפני הפרוכת... דם הפר והשעיר ו... וההבל.. עד כאן הפעם הראשונה!! ו... ו... הפעם השניה??? **פעם השניה...** בשביל מה הוא נכנס???
לא כ״כ ברור בשביל מה... האמת היא שלא כתוב בתורה בפירוש... אבל חז״ל מגלים לנו... ש... אתה יודע בשביל מה??? לא תאמין... בשביל להוריד מהשולחן..!!! בשביל להוציא את הכף והמחתה...
הכה״ג לא עושה שם כלום! הכל כבר נעשה... אבל מה אפשר לעשות... השארתי בקודה״ק כף ומחתה... לא יפה... צריך להוריד מהשולחן...
והריב״א באמת לא מבין את זה: וא״ת הוי ביאה ריקנית שהיה יכול להניח כף זו לשם עד יום הכיפורים אחר ואז יקח כף חדשה ויביאנה לשם ובחזרתו יביא הכף של אשתקד ויוציאנה משם וכיון שהיה יכול לתקן בענין זה מה לו לעשות ביאה ריקנית והכתיב ואל יבא בכל עת אל הקדש, להיכנס במיוחד בשביל ש... ש... שלא יפה... לא מתאים...?? הוי.. באמת.. מה הבעיה?? שיניח את הכף והמחתה במקום... ובהזדמנות... בשנה הבאה... הוא זה לא בורח... באותו מקום... ואז הוא יקח אותה...
נו... מה התשובה?? ותירץ ר״ת מהורייי׳ שאין זו ביאה ריקנית שגנאי הוא כלפי מעלה להניח דשן לשם שאפילו לפני בשר ודם הדבר מאוס כדאיתא במסכת שבת לכך התיר מחתה באפרה משום דמאוס מידי דהוה אגרף של רעי וכ״ש לגבוה:
אודה ולא אבוש... עד השנה האחרונה לא ״התחברתי״ לתשובה הזו..
נו... אז נכון... השארתי את הספרים ולא החזרתי אותם למקום... נכון... זה לא יפה... אבל לחזור במיוחד לביהמ״ד רק בשביל להחזיר אותם?? מה פתאום... זה לא מצדיק את ביטול תורה...
אחרי הכל... מדובר בהלע״ר כהן גדול... ומדובר בביאת פנים!!! מתעסקים פה במותה בידי שמים... אז נכון שהוא השאיר על השולחן... אבל לכן זה מצדיק להיכנס שוב לקודש הקודשים???
כן... אז ראיתי את תוס׳... אבל... אבל... אחרי הכל...
רק עכשיו... בתקופה האחרונה הבנתי את זה!!!
עכשיו הבנתי למה כה״ג היה חייב אישה... הוא חייב להיות בגדר ״וכפר בעדו ובעד ביתו...״ ואם אין לו ״ביתו״ הרי הוא פסול לעבודת יוהכ״פ... אתה יודע למה הוא חייב אישה?? כי כהן גדול לרוב גדלותו... הרי קיים חשש מאוד הגיוני שמרוב שהוא יעלה **לשמים** הוא ישכח את **הארץ...** הוא ישכח מה זה דרך **ארץ**!!! הוא ישכח את **הארץ שבארץ!!!**

בחור קדוש... תורתך יקרה מפנינים... אפילו יותר מכה״ג שנכנס לפני ולפנים... אבל כשמחפשו כהן גדול??? אותך לא יקחו!!! למה לא??
כי אתה לא יקר?? לא!! חלילה... אלא כי אין לך אישה...
למה?? נו... אז מה...?? מה כ״כ רע כשאין אישה???
כי רק כשיש אישה... רק אז... אז גם כשעולים אי שם לשמים עדיין זוכרים להוריד מהשולחן... רק אז אפשר לזכור דקוות של ארץ... דקוות של דרך ארץ!!! עד אז... הרי לזכור דקוות של דרך ארץ... רק מי שנמצא בארץ יכול... אבל בן עליה?? שמשתוקק להתעלות?? הרי לעלות ועדיין להשאר בארץ... זה תרתי דסתרי!!!
לכהן גדול יש שני בגדי לבן!!! אחד בשביל לעלות לשמים!!!!
והשני בשביל הדרך ארץ- כדי להוציא את הכף ומחתה...
אז נכון... בשחר היה לבוש של שמנה עשר מנה ובין הערבים של שנים עשר מנה... כן!! העבודת ״פנים״ של שחר יותר חשובה מה״להוריד מהשולחן״ של בין הערביים... אבל סוף סוף לשניהם יש דין של בגדי לבן אותו דבר... שניהם נקראים בגדר ״סניגור...״ אותו דבר...
ושניהם טעונים גניזה במוצאי יום כיפור אותו דבר...
רק מי שיודע להוריד מהשולחן... רק הוא זה שמותר לו לנסוק עד קודש הקודשים... ודו״ק היטב...

עבודת ה׳ מהי...? מה שרוצים או מה שצריך...???

אבותינו סיפרו לנו על המשא ומתן הגורלי שניהל מרן הגרא״מ שך זיע״א עם שיבדלחט״א מרן הגרי״ש אלישיב שליט״א... משא ומתן שגורל היהדות החרדית בעשרים שנה האחרונות עמד עליו ותלו לו את חייו... מרן הרב שך ניגש למרן הגרי״ש שליט״א וביקש ממנו: אני רוצה שתיקח את שרביט ההנהגה... ותנהיג את היהדות החרדית!!
ענה לו הגרי״ש: אבל אני רוצה ללמוד... נענה לו מרן הרב שך ואמר: אבל מה אפשר לעשות עולם התורה צריך הנהגה... ואז הוחלט על מין פשרה... לא נכנס לזה....
אני לא מבין: הרי מה היא כל הסיבה שמרן הגרי״ש אלישיב ממית את עצמו באהלה של תורה במשך 102 שנים האחרונות...??? כדי לעשות רצון ה׳!!! לא כך??? ברור שכך!!!
והנה... כעת מגיע אליו מרן הרב שך **ומגלה** לו שמהיום רצון ה׳ השתנה... מהיום רצון ה׳ הוא לא לשבת וללמוד אלא לשמוע את כל הצרות של כלל ישראל... נו... מה התגובה של מרן הגרי״ש?? אני רוצה ללמוד!!! שים לב: מרן הגרי״ש לא מתווכח... הוא לא חולק על מרן הרב שך... הוא מסכים איתו שאכן צריך מנהיג... ולא תהיה עדת ישראל כצאן אשר אין להם רועה... על זה?? על זה אין שום ויכוח... נו... אז בכל זאת איפה זה נעצר?? אבל מה אעשה... אני רוצה ללמוד!!!!
מה פשר התשובה הזו? הרי אם מרן הגרי״ש רוצה ללמוד בגלל שזה רצון ה׳... ועכשיו התגלה שרצון ה׳ הוא ללכת את היהודים בהנהגת כלל ישראל... אז מה ההבדל?? הרי שניהם אותו דבר... שניהם רצון ה׳ אותו דבר...

מאי אולמאי דהאי עבודת ה׳ מהאי עבודת ה׳?? עבודת ה׳ מה לי הכא מה לי התם?

למה קשה למרן הגרי״ש להסכים?? מה זה משנה מהו רצון ה׳... העיקר לעשות רצון ה׳... העיקר לעשות נחת רוח לפניו... מה זה משנה אם זה בין דפי הגמ׳.. או ע״ג הבמה ביד אליהו... **אלא מאי?? מה טמון כאן??** שה׳ יסלח לי... טמון בזה לכאורה...
שמרן הגרי״ש רוצה ללמוד גם!!! גם אם ברגעים אלו זה לא רצון ה׳...!!! גם אם רצון ה׳ עכשיו זה לקבל קהל... הרי רצונו של מרן שליט״א זה ללמוד... אז נכון שהוא בסופו של דבר יסכים... כי סוף סוף זה רצון ה׳.. אבל הוא יעשה את זה **באנחה...** מה הפשט בזה???? **עבודת ה׳ מה לי הכא מי לא התם...???**
אותו דבר: הסיפור הידוע על מרן הרב שך זיע״א שניגש אליו אברך וסיפר לו את קשיי הפרנסה והקשיים אליהם הוא נקלע... האם צריך לעזוב את הכולל ולצאת להביא פרנסה הביתה?? מרן זיע״א ישב וחשב... חשב וחשב... ובדעת תורתו הנקיה החליט שכן!! צריך לצאת לעבוד.. האברך קם ממקומו ובא לצאת... רגע לפני שהוא יוצא... לפתע הוא שומע את מרן הרב שך אומר: אבל... אבל איך אפשר לצאת מהבית מדרש... הוא חזר למקומו של מרן הרב שך ואמר: לא הבנתי... הרב חזר בו?? הרב פתאום חושב שלא צריך לצאת לעבוד... לא!! ענה הרב שך... אתה צריך לצאת לעבוד... האברך יצא... הוא בדלת.. ושוב מרן זיע״א מפטיר אבל איך... איך אפשר לצאת מהלימוד... סוף הסיפור היה: שאותו אברך עד עצם היום הזה יושב ולומד ולא יצא לעבוד... בנים ובני בנים עוסקים בתורה ובמצוות... ועד היום הסיפור הזה כתוב... והמגידים משתמשים עם הסיפור הזה כדוגמא...
אני לא מבין: ממה נפשך: הרי אם דעת תורה הייתה קובעת שאותו אברך לא צריך לצאת לעבוד.. חזקה על מרן הרב שך שהוא לא היה אומר לו שיצא!!! ואם הוא בכל זאת אמר לו שיצא זאת אומרת שצריך!! אם צריך אז צריך!! זה רצון ה׳!! אז איך פתאום השתנתה המנגינה?? רצון ה׳ לצאת לעבוד... אבל איך... איך אפשר לצאת... אז לא.. אפילו שרצון ה׳ לצאת לעבוד אני לא אצא לעבוד... אתמהא???
רק שתבין: אני לא מתכוון לשאול שאלות על סיפורים... בפרט כשהם רק שמועות... מה נעשה שזה הקו!!! זה קו מוכר!! מה ההיגיון בקו שמסתתר מאחורי הסיפורים???

והאמת היא שלא צריך להגיע לסיפורים מגדולי דורינו... זה גם מדרש מפורש:
חשבתי דרכי ואשיבה רגלי אל עדותיך. אמר דוד לפני הקב״ה רבש״ע בכל יום ויום הייתי מחשב ואומר למקום פלוני אני הולך לבית דירת פלוני אני הולך והיו רגלי מביאות אותי לבתי כנסיות ולבתי מדרשות שנאמר ואשיבה רגלי אל עדותיך
אם דוד המלך חשב דרכיו ללכת ״למקום פלוני״ או ״לדירה פלונית״ כנראה שזה לא היה למסיבות רעים... מדובר היה במצוות ומעשים טובים... כנראה שרצון ה׳ היה שהוא ילך לשם!!! ו... ו... פתאום הוא מוצא את עצמו בבית המדרש... אני לא מבין: דוד שעליו נאמר ולבי חלל בקרבי... אדם שאין לו שום רצון אישי... רק רצון ה׳... איך יתכן שהרגלים שלו רוצות ללכת למקום שהוא כעת לא רצון ה׳?? אלא מאי?? כנראה שהוא עצמו רצה ללכת לבית המדרש... רק הוא נאלץ ללכת למקומות אחרים...??
אתמהא?? הרי מקובלנו: שלא עושים מה שאנחנו רוצים!! אנחנו עושים מה שצריך????

פנימיות הענין מבואר במאמר הנכתב בעמוד האחורי של הגיליון, ע״פ דעתו של העורך בלבד ללא אחריות כלל... ניתן להעיר להאיר לחלוק ולסתור.

בסייעתא דשמיא

פרשת אחרי מות קדושים

גליון מס׳ 135

לסדר: ״קדושים תהיו כי קדוש אני ה׳ אלוקיכם...״

זאת למודעי: הזמנים לפי אופק ירושלים בלבד.

כניסת שבת:
6.49

שקיעה!!!
ספק סקילה!
7.19

צאת השבת-
אשם תלוי!!!
7.59
ר״ת: 8.32

סוף זמן ק״ש
בשבוע הבעל״ט אחרי
מג״א: 8.23
גר״א: 9.14
מעוות לא יוכל לתקון

שימו לב:

נשמח מאוד מאוד לשמוע תגובות הערות והארות...
גם ביקורת נשמח לשמוע..
בפלא: 0527130499

ניתן להשיג בדואר אלקטרוני, בת.ד:
A8447168@GMAIL.COM

גיליון זה נתרם והוקדש לזכות מלכה יעל בת יהודית הי״ו לזיווג הגון במהרה

לתרומות:
ניתן לשלוח:
בבנק באמצעות חשבון 45806 בנק דיסקונט 077

כמו כן ניתן לשלוח בדואר לכתובת משפחת פולק ארלוזורוב 13 חיפה
עבור גיליון ״אז נדברו״

תודה מראש!!!

מדת הקנאה... היכן מקומה.. ומי הם המתמודדים בה???

יצא לי להגיע לישיבת בין הזמנים בשעה מאוחרת בלילה... התיישבתי מאחורה וראיתי שני בחורים צעירים מתמודדים יושבים ולומדים... הצצתי לעברו של אחד מהם... התבוננתי עמוק עמוק... וזיהיתי אצלו תנועות עצבניות... מוכרות... קלטתי את המבטים שלו... את הפעולות שלו לכיוון חבירו שיושב ולומד... זיהיתי את המצב העמוק שהוא שרוי בו... ניגשתי אליו ושאלתי אותו בכנות: מה אכפת לך שיש בחור מישיבה פלונית שהוא לומד טיפה יותר ממך?? הרי אתה לא מכיר אותו... הוא לא ייקח לך את הקריירה... וגם לא את הכבוד...?? אז למה אתה מחכה שהוא ילך הביתה... כדי שתלך אחריו...

הוא היה ה-מ-ו-ם... הוא הסמיק כולו.. כאדם שנתפס בקלקלתו... הוא לא הבין מאיפה נחתתי עליו... הנחתי את ידי על כתפו ואמרתי לו: תרגע... אל תבהל... וגם אל תפגע... לא באתי להוכיח א-ו-ת-ך... אלא אדרבה ואדרבה באתי בסך הכל להוכיח ל-ך!!! אני רוצה להוכיח לך משהו... מהו?? אתה רוצה לדעת מה... אז בא תשמע שוב פעם את השאלה שלי... ותענה לי עליה תשובה: יושב כאן מולך בחור ישיבה שאתה בכלל לא מכיר... והוא לומד ולומד... ואתה כבר עייף ורוצה ללכת הביתה... אבל א"א... כי הוא לומד... ולא יתכן שהוא ילמד יותר ממך... ואתה מפהק... וכבר "מת" ללכת הביתה... אבל א"א... למה??? מה אכפת לך?? בשלמא בישיבה שלך... חשוב לך שכולם ידעו שאתה הכי מתמיד ולך מגיע כל התשבחות... אבל כאן מדובר בבחור לא מוכר.. אז מה אכפת לך שהוא לומד יותר ממך???

עניתי לו: רוצה שאני אגיד לך... למה זה כ"כ אכפת לך??? פשוט מאוד:

הקב"ה יעד אותך וייחד אותך לתפקיד מרומם שהוא יחיד בעולם!!!! לכן הוא טבע בנפש שלך טבע להיות יחודי!! אבל לא סתם יחודי!! יחודי יחיד!!! שאין אף אחד כמוהו בעולם!! בדיוק כמו שיש דחף פנימי בנפש שלך לרצות לאכול.. כך בדיוק יש לה דחף עצום לתבוע מעצמה להיות יחידה!!! ומשום מה... נכון לעכשיו... לפי הכלים והאפשרויות העומדים לרשותך כיום... התחום היחודי שאתה מצאת את עצמך שאתה יכול להתייחד בו זה התמדה... ולשם את מכוון את כל היחודיות שלך...

והנה הגיע אותו בחור "סורר" ומעיז לגנוב לך את היחודיות... נו... אז מה עושים איתו???

אולי נשכנע אותו ללכת הביתה... ושיפסיק לקחת ממך את היחודיות... לא!! לא בא בחשבון... אתה יודע מה נעשה?? משהו אחר... אני אלך ואשאל אותו: מה הוא מתכנן ללכת הביתה?? נניח שהוא יענה לי: 200 בלילה... ואז אני אשאל אותו: ו.. ומה יקרה אם חבר שלך (דהיינו אתה- מי שאני מדבר איתו כעת) ישאר בבית מדרש... אתה גם תלך?? מעניין אותי מה הוא יענה... האם גם הוא סובל מהבעיה שלך?? האם גם הוא לא הולך הביתה כי אתה עדיין לא הלכת הביתה?? בא נשאל אותו... מעניין מה הוא יגיד... אני הולך... התחלתי ללכת... לא לא... הוא קרא לי... אל תלך... זה בסדר... אני מכיר אותו... בטוח מאה אחוז שהוא ילך!! אין לו את הבעיות האלו... הוא סוג כזה של מתמיד שהקטעים האלו לא מעניינים אותו.. שאלתי אותו: אתה בטוח??? בטוח שהוא לא סובל מהבעיה שלך?? בטוח שברגעים אלו הוא לא מכוסס אצבעות בעצבנות כמוך? בטוח!! אם ככה... נפשי בשאלתי: מה ההבדל בינו לבינך?? למה לך זה כ"כ מפריע ולו לא?? מה... הוא קרוץ מחומר אחר???

אז תקשיב טוב טוב!!! הבחור הזה הוא מתמיד כי... כי הוא מתמיד... יש לו מעלה באמת גדולה שקוראים לה התמדה.. והוא עושה את זה מאוד טוב... אבל לך??? אצלך זה לא מעלה שקוראים לה התמדה... לך יש מעלה שקוראים לה יחודיות!! הקב"ה יעד אותך לתפקיד יחודי!!! והוא טבע בנפש שלך את הדחף לזה... הנפש שלך לא תהיה שבעה עד שאתה לא תספק לה את היחודיות שלה... לכן!!! לכן אתה לא מסוגל ללכת עכשיו הביתה!! כי אתה החלטת שהיחודיות שלך זה התמדה... והנה בא לכאן מישהו וגנב לך את היחודיות... עזוב נא בן אדם עזוב נא... היחודיות שלך זה לאו דווקא התמדה... היחודיות שלך היא משהו הרבה מעבר לזה... משהו מהותי הרבה יותר... ובזה!!! ביחודיות הזו!! אתה באמת הרבה הרבה יותר מהמתמיד הזה שיושב כאן... והראיה שאתה יותר יחודי ממנו... שהרי אתה מודה שהציפרניים שלו לא כסוסות כמו שלך... הוא לא עצבני ברגעים אלו כמוך... לך... לך הביתה... תנוח דעתך... אתה יחודי גם אם תצא לפניו מבית המדרש!!!

- - -

הדחף להיות יחודי!!! היא תופעה שמוכיחה על נשמה שיש לה יעוד נבחר!!!

הכהן הגדול!!! טהור לבו!! חושן המשפט על לבו... לפני שעה הוא יצא מקודש הקודשים... כמראה הקשת בתוך הענן... כברקים היוצאים מזיו החיות... הוא עובר וכל העם עוברים אחד אחד כדי לזכות לנשק את ידיו הטהורות... עד חצות הלילה!!! מאות אלפי יהודים רוצים לזכות לראות בזיו פניו... והנה... לפתע בין כל קהל הרבבות עברה השמועה מפה לאוזן... שמי הגיע?

ת"ר מעשה בכהן גדול אחד שיצא מבית המקדש והוו אזלי כולי עלמא בתריה כיון דחזיונהו לשמעיה ואבטליון שבקוהו לדידיה ואזלי בתר שמעיה ואבטליון לסוף אתו שמעיה ואבטליון לאיפטורי מיניה דכהן גדול אמר להן ייתון בני עממין לשלם אמרו ליה ייתון בני עממין לשלם דעבדין עובדא דאהרן ולא ייתי בר אהרן לשלם דלא עביד עובדא דאהרן:

רבונו של עולם: כהן גדול כהן גדול!!! לפני שעה יצאת מקודש הקודשים... אתה הוא זה שכיפרת על כל כלל ישראל!!!

והנה... אתה!!! אתה ולא אחר... אתה הוא זה שמקנא??? אתה עומד כעת במוצאי "יום עזיבת קנאה ותחרות..." ואתה כבר מקנא??? הרי כתוב "ולקחתם לכם ביום הראשון" דורשים חז"ל: ראשון לחשבון עוונות... צאת אומרת: שרק ארבעה ימים לאחר יו"כ.. אז מתחילים לעשות עבירות... והנה אתה... עדיין לא עשית הבדלה וכבר... ומי אתה?? אתה לא עוד איזה אחד שביקש מהגבאי מקומות את המקום האחורי שמה שיוכל לדבר באמצע התפילה... אתה כהן גדול שנכנס לפני ולפנים??

מה התשובה?? כן כן!! דווקא לרוב מדרגתו!! דווקא לגודל פסגתו... היא הנותנת!! דווקא לכן הרי הנושא של קנאה זה אצלו בעצמות!!!! כהן גדול הוא באמת יחודי... והוא זכה להיות יחודי... והוא היחיד שנכנס לקודש הקודשים!! בכזה מצב אם הוא לא עבד על עצמו והכניס לעצמו לעצמות בעבודת חיים ש"אין אדם נוגע במוכן לחבירו אפילו כמלא נימא..." אז קנאה מקומה בקודש הקדשים!!! שמה זה מתפרץ!! ועם כל העוצמה!!!!

- - -

הגמ' במגילה (ט.) אומרת: אירע בו (בכה"ג) פסול ומינו כהן אחר תחתיו רבי יוסי אומר ראשון חוזר לעבודתו שני אינו ראוי לא לכהן גדול ולא לכהן הדיוט ואמר רבי יוסי מעשה ברבי יוסף בן אולם מציפורי שאירע בו פסול בכה"ג ומינוהו תחתיו ובא מעשה לפני חכמים ואמרו ראשון חוזר לעבודתו שני אינו ראוי לא לכה"ג ולא לכהן הדיוט כה"ג משום איבה כהן הדיוט משום מעלין בקודש ולא מורידין

שים לב: פוסלים כה"ג!!! מהיום הוא לא יוכל לעבוד בכלל... לא ככהן גדול וככהן הדיוט... למה?? כי הכה"ג ירגיש קנאה... למה??? אם יש לכה"ג הזה קנאה אני צריך לסבול... שאני אעבוד במקדש והוא יעבוד על עצמו??

מה כתוב כאן?? שכשמגיעים למקומות הכי גבוהים שם עבודת הקנאה היא הכי קשה!! וירדו חכמים לסוף דעתו של כהן גדול שאם יש לו איבה אז לא בטוח שהוא כ"כ אשם... לא בטוח שהוא לא עבד על עצמו...

- - -

בן עליה יקר: אתה מתוסכל מהמידות המגונות שלך... אתה מזועזע מחוסר הפרגון שיש לך לבחורים אחרים שמנסים לחקות אותך או אפילו לעקוף אותך... אתה המום מעוצמת הרצון שלך שכולם יהיו פחות ממך...

אז שלוש טיפים יכול הכהן גדול לתת לך:

דבר ראשון: אל תבהל... אם מכה"ג לא מצפים ביום אחד לתקן את זה... כ"ש שממך א"א לצפות...

דבר שני: רוץ... תתחיל כבר עכשיו לעבוד על זה... כי אל תחשוב שזה יעלם... אפשר לפגוש את זה גם בקוה"ק...

ודבר שלישי: שים לב מי סובל מזה... למי יש את המחשבות האלו... דווקא לכה"ג!! דווקא ביום כיפור!! הדחף הזה שורשו נעוץ דווקא במדרגה הגבוהה שלך... שספק גדול אם היא קיימת גופא לאותו אחד שאתה מקנא בו.. תשתמש עם זה... זה כבר יכול בהחלט להרגיע אותך... תכניס לראש: אין אדם נוגע במוכן לחבירו אפילו כמלא נימא.........

לחידודי:- פרשת אחרי מות- קדושים

א. "איש אמו ואביו תיראו" - כאן הקדים אם לאב לפי שגלוי לפניו שהבן ירא את אביו יותר מאמו", הנה גבי כיבוד קיי"ל שאב קודם לאם, אבל גבי יראה צ"ע האם גם אמרינן אב קודם לאם, דהא אפשר לומר דהא כל טעמא דאב קודם לאם לגבי "כיבוד", הוא משום דהוא ואמו חייבים ב"כבוד" אביו, אבל לגבי יראה לא משכחת לה שהאישה חייבת לירא מבעלה, וא"כ אין יתרון לאב על האם לגבי מורא?

ב. הנה גבי ברכות קריאת שמע דקיי"ל: "באמצע שואל מפני היראה ומשיב מפני הכבוד", חשיב השו"ע את האב כדין "מפני היראה" ויכול הבן לשאול בשלומו אפילו באמצע ברכות ק"ש (סי' ס"ו ס"א), וקשה טובא: דהנה גבי הסיבה בליל הסדר, דקיי"ל: דתלמיד אינו מסב לפני רבו, משום ש"מורא רבך כמורא שמים" ואילו בן אצל אביו כתב השו"ע דמסב (תע"ב ס"ה) והטעם מבואר במ"ב שם משום שאב מחיל לבריה, א"כ מדוע לא נאמר כך אף גבי ברכות ק"ש, דאין לחוש לשאול בשלומו דאב מחיל לבריה?

ג. נחלקו הרא"ש והרשב"א גבי מי שספר העומר בבין השמשות, דעת הרא"ש דלא יצא, ודעת הרשב"א שיצא, וביאור מחלוקת בפשיטות הוא: מהו גדר ספק דרבנן "לקולא", דעת הרא"ש: ד"קולא" פירושה "פטור" וחומרא פירושה חיוב, וא"כ כשיש ספק אי חייב או פטור, אזי אמרינן "לקולא" ו"פטור", אבל דעת הרשב"א: ד"קולא" הוא מה ש"ניחא ליה", וחומרא הוא מה ש"לא ניחא ליה", ואם ניחא ליה לספור בבין השמשות, כיון שהוא ספק, אזי אמרינן לקולא ומניחים לו כרצונו, וקשה: דהא בברכות (כז.) הוכיח תוס' להדיא מדברי הגמ' ש"פטור" מתפילה הוי בגדר חומרא... (תוד"ה איבעיא להו עד ועד עיי"ש)?

ד. בירושלמי מבואר שכשהכהן גדול היה נכנס לקודש הקודשים, היו כורכים ברגלו אבנט, כדי שאם ימות יוציאוהו באבנט ולא יכנסו לקודש, וקשה דהנה בעירובין (קד:) "שרץ שנמצא במקדש כהן מוציאו בהמיינו שלא לשהות את הטומאה דברי רבי יוחנן בן ברוקה רבי יהודה אומר בצבת של עץ מוציאו שלא לרבות את הטומאה", והנה לדעת רבי יוחנן בן ברוקא עדיף טפי שיכנסו ויוציאוהו, שלא להשהות את הטומאה??

ה. "ואל יבא בכל עת אל הקודש מבית לפרוכת", צ"ע: מה גדר האיסור ליכנס לקודש הקודשים? האם הגדר הוא שרק לכהן גדול שרי ליכנס, וחוץ מכהן גדול כולהו חשיבי כזרים ופסולים פסול הגוף, או דילמא: האיסור אינו על הגופים, ואליבא דאמת גם לכהן הדיוט מותר ליכנס, אלא שכל הלאו קאי על "ביאה ריקנית", וכיון שהפעם היחידה שלא ריקנית היא ביום הכיפורים בשעת עבודה, ועודה זו אינה כשרה אלא בכה"ג, ממילא נדחה הכהן הדיוט מליכנס, ולא מדין פסולא דגופא, אלא משום ביאה ריקנית? למאי נפקא מינה? מה הדין באופן שצריכים ליכנס שם כגון: באותם פעמים שהיו צריכים ללבן את העליה והיו מכניסים שם האומנים בתיבות (רמב"ם פ"ד הי"ג) האם יש עדיפות יתירא שהכהן גדול דייקא הוא זה שייכנס שהרי לו מותר ליכנס לשם יותר מכולם, או דילמא כיון דהיא ביאה ריקנית א"כ אין יתרון לכה"ג על כהן אחר?

ה. "וכל אדם לא יהיה באוהל מועד... עד צאתו", והנה ביומא (נג:) "תנו רבנן מעשה בכהן גדול אחד שהאריך בתפלתו ונמנו אחיו הכהנים ליכנס אחריו התחילו הם נכנסין והוא יוצא... אמר להם קשה בעיניכם שהתפללתי עליכם ועל בית המקדש שלא יחרב אמרו לו אל תהי רגיל לעשות כן שהרי שנינו לא היה מאריך בתפילתו שלא להבעית את ישראל...", וקשה: מדוע היו פזיזים להזדרז ליכנס אחריו, איך לא סלקא דעתייהו שמא החליט להאריך בתפילתו, ונמצא שעוברים בזה משום "וכל אדם לא יהיה... עד צאתו", הווה להו להמתין כדי שיעור אריכות שיש לחוש שמא נחה עליו רוחו להאריך (ועוד יוכל להשלים את שאר עבודות היום...), וכי תימא שאכן המתינו, (דהיינו שהאריך שם כשיעור שכבר לא היה סיפק להשלים את כל העבודות של היום, ולא היה ברירה אלא לבדוק אי צריך להפריש אחר תחתיו) א"כ למה אמרו לו שלא יעשה כן מטעם "שלא להבעית את ישראל", תיפוק ליה דצריך להמשיך את עבודת היום, הזאת פר ושחיטת השעיר ואילו ואיל העם ותמיד בין הערבים...?? עוד צ"ע: האם לקו הנכנסים על לאו זה ד"כל אדם לא יהיה" או לא? ולכאורה: לעולם לא שייך שילקו על לאו זה, משום דהתראת ספק היא, דהא תמיד יש לחוש שמא מת שם, ואם מת הא מותר ליכנס...??

- - -

ו. מובא בגמ': (תענית ה.) דבימי יואל היה רעב ז' שנים עד שאכלו בשר זרועותיהם, ונעשה נס ובא' בניסן נתגלה להם חיטין שבחורי הנמלים ובכתלים (ממה שאצרו העכברים- רש"י), וזרעו מהם וירדו גשמים בה' בניסן, ועד ט"ז בניסן כבר הקריבו עומר מתבואה חדשה "נמצא עומר הקרב מתבואה של ששה חודשים קרב מתבואה של אחד עשר יום", וקשה טובא: תינח עומר, אבל מצה מהיכן לקחו באותה שנה? וכי תימא מאותם חיטין שנתגלו בחורי הנמלים, משם לקחו חיטין לקצירת המצות, והא כיון דאנן סהדי שחיטין אלו אצרו העכברים, הרי כבר החמיצו ברוק שבפי העכבר כמו שכתב בשו"ע (סי' תס"ו ס"ב) ומשמע שם דרק בסתמא לא חוששים, אבל הכא דודאי הגיע ע"י העכבר, נמצא דודאי נגע ברוקו של עכבר?? (וכי תימא הקדימה התבואה וגדלה עוד לפני יו"ט ראשון פסח, הא ממשמעות הגמ' משמע שהיה זה תבואה של "אחד עשר יום" גרידא, ועוד: הא גבי מצה צריך שימתין משעת דישה כשיעור יום כמבואר בשו"ע)

הלכה (לא) למעשה

מכיון שהלכות מלוקטות ונערכות ע"י אברך שעדיין לא שימש כל צרכו, זאת למודעי:

שאין להוציא מכאן לא הלכה וכ"ש לא מעשה

מקצת מההלכות מלוקטות מספרי מחברי זמננו... ומקצת היוצא לפום ריהטא ממסקנת דברי המשנה ברורה... מקורות הדברים לפעמים מצויינים מתחת ההלכות בקצרה

ספקות בענייני ביטול תורה המצוי בישיבה

א. בחור אצילי ו"בעל נפש", שכל הצעירים מוצאים אצלו אוזן קשבת ועצה טובה ומענה למצוקותיהם, ואנן סהדי שהוא מהיחידים שמספקים מענה זה לצעירים וכמה שיפנה מזמנו עדיין "אין הקומץ משביע את הארי", אמנם פשוט וברור מחד דחשיב "מצוה שאינה יכולה להיעשות ע"י אחרים", ודוחה מצות תלמוד תורה, אבל מאידך אין לו רשות להקריב את כל בנין אישיותו לאחרים, אשר ע"כ: יוועץ ברבו המכירו (שמכיר וחש גם את גודל צרכם של הצעירים המשחרים לפתחו) עד כמה צריך הוא לפנות מזמנו לאחרים, ובזמן הנותר יעשה אף הוא לביתו, ומי שהאריך ימיו ושנותיו של ר' פרידא על הקרבתו ומסירותו לאחרים (עירובין נד:) יברך אף אותו שתורתו תשתמר באיכות ומלאכתו תתברך, על אף מיעוט כמות משך זמנה...

ב. חבריו הקרובים נישאים בזה אחר זה, ומקבל הזמנות חמות ומחייבות... שאינו יכול להשתמט מלהפגין נוכחותו, הרי כלפי "נוכחותו" אכן מצוה זו אינה יכולה להיעשות ע"י אחרים, אבל "שמחת החתן" וכל שאר הריקודים הרי יכולים שפיר להיעשות ע"י משמחים אחרים, אשר ע"כ: בכל שמחה שקשורה ל"נוכחותו", כ"נוכחותו" בחופה או כל ריקוד ושמחה ש"נוכחותו" דייקא מעניקה לחתן את השמחה שחבריו הקרובים חווים יחד עמו את יומו הגדול, דין הוא שיבטל תורתו בשביל זה, אבל כל שאר הריקודים או סעודת המצוה שעיקר עניינם הוא שמחה הבאה מחמת "ריבוי המשתתפים", יניח מצוה זו לאחרים שיכולה מצוה זו להיעשות על ידיהם. כמ"כ: יוכל לאכול בסעודת החתן, ויתנה שאינו מצטרף לזימון, ויברך ברהמ"ז ויבקש מחברו שיבוא לקרא לו לשמוע שבע ברכות, או אפילו יצא באמצע הסעודה, ולא יחזור רק לברהמ"ז, (וגם לבני ספרד לא חשיב שינוי מקום, דהא על זה נאמר: "הניח מקצת חברים...") עכ"פ יכול לכוין שלא להצטרף לזימון וממילא לא יתחייב כלל בשבע ברכות.

ג. חברו ביקש ממנו שיבא לשמוע ממנו "חבור'ה", והרי זה ביטול תורה גמור בעבורו, כי מכיר טבעו שמתקשה להקשיב לאחרים ומאבד את הריכוז ונמצא משומם ובטל במשך כל אותה חבורה, אפ"ה יבא חשבון, שפעמים רבות הרי השתתפות ותשומת לב זו שמעניק לחבירו כשמקשיב לחידושיו, יכולה להרים את קרנו ולעודד אותו להתחזק בלימוד התורה כמו דאיתא בשבת (סג.): "אמר רבי אבא אמר רשב"ל: שני תלמידי חכמים המקשיבים זה לזה בהלכה הקדוש ברוך הוא שומע לקולן שנאמר היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני ואם אין עושין כן גורמין לשכינה שמסתלקת מישראל שנא' ברח דודי וגו'".

ד. התאמץ ועמל הרבה עד שהרגיש ליאות וכבידות, ומרגיש שעייפות זו משפיעה על איכות לימודו, לא ידחה צורך ותחושה זו על הסף בטענת "ביטול תורה" "...עצת היצר" וכדו', שכבר מצינו בדברי רבותינו בכמה מקומות שלימוד התורה צריך שיעשה בזריזות ובשמחה... וכלשון המאירי שמזהיר לתלמיד חכם שימשיך עצמו במנוחה בשבת "כדי שלא יהא שכלו נלאה ביותר", אשר ע"כ: יוועץ ברבו המכיר טבעו וחפץ בטובתו, האם ועד כמה הרגשה זו היא עצת היצר וצריך להתגבר ולעמוד מולה בכל עוז ותעצומות או שאכן צריך הוא "לעמוד ולכתף" זמן מה, ולאחמ"כ: "יחזור לתלמודו" ביתר שאת וביתר עוז.

ה. כל כנסיה שהיא לשם שמים שעניינה הוא להלהיב את הלבבות לעבודת ה', (כעונג שבת בישיבה או טיש- שולחן הטהור הנעשה בליל שבת ובו מתכנסים בשירות ותשבחות להשי"ת, או "שירת הבקשות" שנוהגים בני עדות המזרח"...), אין בזה בית מיחוש משום ביטול תורה, וכבר מצינו לזה סמך בדברי הרמ"א שכתב גבי תפילת שחרית דשבת (סי' רפ"א) "שאין למחות ביד המאריכים באמירת המזמורים בפסוד"ז.." וכעין שכתב ספר הקדמון בעל ספר הגן (המיוחס לתנא ר' נחוניא בן הקנה) "רב גדול ומובהק היה גוער בבהכ"נ לפי שהיו מאריכין בברכות שהיה דעתו ללמוד ונענש על זה..." עכ"ל

ו. מי שקיבל על עצמו הספק מסוים בלימודו דבר יום ביומו שלא יבטלנו, ונאנס באותו יום ולא השלים חיובו, חשיב כנדר, שאם לא קיים היום צריך להשלימו ליומא אחרינא, וגם כשישלימו ביום המחר לא ילמד על חשבון שעות לימוד שרגיל ללמוד בהם אלא קודם או אחר שעת לימודו (עיין פתחי תשובה סי' רמ"ו סק"א)

מי יותר גדול אברהם אבינו או מישע מלך מואב???

כולנו יודעים את מעלתו של אברהם אבינו שעמד בעשרה ניסיונות ובעיקר בניסיון האחרון והקשה ביותר: והוא: ניסיון העקדה!! בזכות זה הקב"ה הבטיח לאברהם את הנצחיות של עם ישראל... עם קרן איל זו אנחנו מנופפים ומתריעים מידי ראש השנה... ואכן עם זה אנחנו זוכים מידי שנה את יום הדין ראש השנה... אבל!!! עם כל הכבוד לאברהם אבינו... סוף סוף הוא רק **כמעט**!!! **כמעט** שחט את יצחק בנו... **אבל!!!** היה אחד שהגדיל לעשות **עוד יותר** מאברהם אבינו... הוא לא רק **כמעט**!! אלא שחט **לגמרי** את הבן שלו לשם הקב"ה... וכבש את רחמיו בגבורה נוראה ושרף את הבן הבכור שלו לשם הקב"ה...

מי זה היה?? לא פחות ולא יותר... היה זה מלך מואב (בימיו של אלישע הנביא)... מדובר היה במלך חזק... היה לו את הצבא הכי מתקדם... והוא רצה להילחם בעם ישראל.. הוא ניסה בנשק הכי מתקדם... ניסה וניסה ולא הצליח...

הוא התפלא מאוד: מאיפה?? מאיפה מגיע הכוח של האומה הזו?? מה הסוד המבצעי שכ"כ מחזק את האומה הזו??

ואז גילו לו: שלפני אלף שנה היה להם אבא ששמו אברהם והוא **כמעט** שחט את הבן שלו לקרבן לשם ה'...

אה... ככה??? אם ככה... אין שום בעיה... אני יותר עוווובד ממנו... אברהם רק **כמעט** הקריב!! אני **לגמרי** אקריב!! אברהם רק שחט... אני **אשרוף** (מיתת שריפה קשה ממיתת סייף לכו"ע... עיין סנהדרין) וַיִּקַּח אֶת בְּנוֹ הַבְּכוֹר אֲשֶׁר יִמְלֹךְ תַּחְתָּיו וַיַּעֲלֵהוּ עֹלָה עַל הַחֹמָה בקיצור: את בנו הבכור!! הבן הכי מוצלח... הכי אהוב... יורש העצר... שר הצבא... וכבש את רחמי האב על בנו... העלה אש... ואמר לשם יחוד קודשא בריך הוא... (שים לב לשם ה'... לא לשם עבודה זרה) הריני שורף את בני כדי לעשות נחת רוח לאין עוד מלבדו... וזרק את בנו האהוב לתוך הלהבות...

עכשיו בא נדבר בכנות: בלא משוא פנים... בינינו... זה לא גדלות?? מה אתה עליו?? בינינו: אתה... אתה היית מסוגל לעשות כזה מעשה לשם הקב"ה?? אתה היית מסוגל לקחת את הבן שלך... ולכבוש רחמיך ולהעלות אותו באש לכבוד הקב"ה... הרי רק לחשוב על זה... זה מעורר חלחלה... הוועדה הרוחנית בקושי הירשתה לי לכתוב תיאור כזה מזעזע מעל גבי גיליון זה... בקיצור: מה שנכון נכון... אתה לא מסוגל... ואילו מלך מואב עשה את זה ו... ו.... ובגדול?? תעשה משהו... נו... מה אתה אומר עליו???? כמה גן עדן נראה לך שיקבל על זה מישע מלך מואב?? (מה תגיד... שזה אסור... נו... מישע מלך מואב לא אמור לדעת את זה...) אתה יודע מה הייתה התגובה של בורא עולם??? לא תאמין!!!!! וַיְהִי קֶצֶף גָּדוֹל עַל יִשְׂרָאֵל!!! היה כזה קצף גדול על מלך מואב... עד כדי כך שהקצף הדביק את עם ישראל שגם הם לא ראויים לנס שהרי גם הם היו עושים את זה אבל לא לשם ה' אלא לשם עבודה זרה... (עיין במפרשים שכך פירשו) בקיצור: לא רק שלא היה נחת רוח לקב"ה מזה!!! אלא קצף אחד מוקצף גדול גדול!!! מה הפשט בזה?? למה הקב"ה קצף?? סוף סוף היה כאן אדם שהיה מוכן להקריב את היקר לו והחביב לו עם כל הלב לשמו יתברך??? במה הוא שונה מאברהם שהקב"ה כ"כ שמח בזה???

תקשיב טוב מה התשובה!! יסוד עצום ביהדות:

כולנו יודעים את המשפט שאנשי חינוך כל הזמן חוזרים עליו: אדם לא צריך לעשות **יותר ממה שהוא מסוגל!!!** טעות!!! זה לא **שלא צריך** אלא **אסור!!! אסור** לאדם לעשות יותר ממה שהוא מסוגל!! מי שבכל זאת מתעקש לעשות יותר ממה שהוא מסוגל... זה עניין של כפירה!! אתה שומע?? זה פשוט עניין של כפירה!!

אתה יודע למה??? מסיבה מאוד פשוטה: חשבון פשוט: הרי אם אתה לא מסוגל... אז זה לא אתה... אם זה לא אתה... אז בשביל מה אתה עושה??? כנראה שאתה מפחד שבורא עולם לא יסתדר בלעדיך??? אם ככה זה כפירה גמורה!!! בורא עולם לא צריך את המעשים שלך!!! נקודה!! אלא מאי?? בורא עולם רוצה **אותך!!!** האמונה היהודית מכריחה: שבורא עולם ממש לא צריך את המעשים שלנו!!!! אלא מאי?? הוא רוצה אותנו!!!! בורא עולם רוצה **שאתה** תתבטא ע"י המעשים שלך!! כשלא עשית... הבעיה פה היא לא במה שלא נעשה!! אלא במה **שא-ת-ה** לא עשית!!!

יותר ממה שאתה מסוגל... זה כבר לא אתה!! אז בשביל מה אתה עושה?? בשביל בורא עולם?? לא! תודה!! ממש תודה!!! בורא עולם ממש לא צריך את העזרה שלך!! הוא בסך הכל רצה אותך!!! ברגע שאתה לא כאן.. מכאן ואילך אין לו שום תועלת במעשים שלך... כי הרי אף פעם הוא לא היה צריך את המעשים שלך.. אבל ברגע שאתה כבר לא כאן... ובכל זאת אתה מנסה להגיש עזרה לבורא עולם.. זה נראה כאילו אתה חושב שבורא עולם לא מסתדר בלעדיך!! כפירה!!! אז שום נשן: מהיום תדע: **אסור** לעשות יותר ממה שאתה יכול!! ולמה זה אסור?? לא (רק) בגלל שכל הפסיכולוגים אומרים שאח"כ אתה תשתגע... ולא בגלל שאמא שלך התקשרה למשגיח שישכנע אותך להוריד פרופיל... אלא כי בשמים רואים מאוד בחומרה את זה שברוב חוצפתך את חושב שבורא עולם לא מסתדר בלעדיך... העבודה שלך היא עבודת פיגול!!!

\- - -

מעביר בנו ובתו למולך!! מה היה כל הקונץ בזה?? מה הביטוי העמוק שהסתתר מאחורי המעשה הזה??

עוווובד יקר... יפה מאוד... עד היום ראינו אותך משתחווה... עובד... מזבח... מקטר... כן... אתה עוווב'ד גדול... הכל טוב ויפה... אבל עדיין... עדיין זה לא חכמה... אחרי הכל זה עדיין נסבל.. זה נחמד... אתה עושה דברים שאתה מסוגל... עדיין... עדיין.. עדיין לא עמדת במבחן **ה-א-מ-י-ת-י**... אתה יודע מתי תעמוד במבחן **האמיתי??** בא נראה אותך עושה דבר שאתה **ל-א מ-ס-ו-ג-ל** לעשות!!! נו... בא נחפש דבר שאתה **לא מסוגל** לעשות אותו.. ואז!! אז בא נראה אותך... אם תצליח להתגבר ולעשות דבר שאתה **לא מסוגל** לעשות... ושוב: **לא מסוגל!!!** רק שתבין: אתה יודע מה פירוש **לא מסוגל??** לא קשה... ולא מאוד קשה... ולא נורא נורא קשה... אלא **ל-א מ-ס-ו-ג-ל!!!** נישט שייך!!! מעבר!! מעבר ליכולת בן תמותה!! כשתצליח לעשות דבר שבן תמותה לא מסוגל!! **בצאת תבחן!!!!!!!!**

ככה?? אז אני מסכים!!! אני מוכן ומזומן להקריב בשביל האלוקים הכל הכל... אפילו מה שאני **לא מסוגל**...

כן?? בטוח?? נו... אז בא נחפש מעשה וביטוי שאתה באמת **לא מסוגל...** נו... מה כבר אני **לא מסוגל?** ניקח לך את כל הכסף?? נו... אני מסוגל!! ניקח לך את כל התפשיות?? נו... אני בלאו הכי מוסר את כל כולי... אז אולי נהרוג אותך?? אה... את זה אני גם יכול לסבול!! אני מוכן למות בשביל הבורא... אולי... אולי נהרוג את הבן שלך??? **אוה!!! כן!!! נגעת בנקודה!!** את זה אני באמת **לא מסוגל!!!** ש... ש... אני אשרוף את הבן שלי???? אוי... לא... רק לא זה... אני **ל-א מ-ס-ו-ג-ל** בכלל לחשוב על זה!! אוהו... ככה?? אז בדיוק!!! לזה חיכינו... כאן המבחן האמיתי!! כאן אני אוכל לבטאות את אהבתי לבוראי בצורה הכי מושלמת שיש! הנה... אני מוכן כ"כ לעשות לבוראי... עד כדי כך.. אפילו דברים שאני לא מסוגל!!!

זו כל העבודה והנקודה והעומק בעבודת המולך!!

אם תעיין בנביא... תשים לב: של"מולך" יש מילה נרדפת... למולך קורים גם בשם **"ת-ו-פ-ת"!!!** וּבָנוּ בָּמוֹת הַתֹּפֶת אֲשֶׁר בְּגֵיא בֶן הִנֹּם לִשְׂרֹף אֶת בְּנֵיהֶם וְאֶת בְּנֹתֵיהֶם בָּאֵשׁ אֲשֶׁר לֹא צִוִּיתִי וְלֹא עָלְתָה עַל לִבִּי בקיצור: המקום שבו היו שורפים את הבנים שלהם היה נקרא בשם תופת!! מה פירוש תופת??? אומרים המפרשים במקום: הוא המקום שהיו מעבירים שם בניהם למולך, ונקראה כן על שם שהיו מכים בתופים, לבל ישמע האב נהמת הבן כשהוא נשרף בין המדורות, ולבל יכמרו רחמיו" אתה שומע???? זו ההגדרה **שממצה** את כל הרעיון של המולך!!! תופים!! למה???? כי היות ונעשה כאן דבר כ"כ בלתי נסבל... שהאפשרות היחידה בכל זאת לעשות זה ע"י תופים שמחרישים ומבליעים את צעקותיו של הבן שאביו יוכל למרות הכל לעשות את מה שהוא **ל-א מ-ס-ו-ג-ל!!!** זה כל הרעיון! וזה כל הקונץ!! ולכן התופים האלו ממשיים ביטוי שמבטא את כל עומק עניינו של המולך.. לעשות מה שלא מסוגלים למרות שלא מסוגלים!!!

לעשות מה שאדם לא מסוגל זו תועבה!!!! למה זו תועבה? כי בורא עולם לא צריך את המעשים שלך!!! וגם לא שתשרוף לו את הבן שלך!! אלא מאי?? הוא רוצה אותך!! ומעתה: אם את המעשה הזה **א-ת-ה!! אתה** כמות שאתה לא מסוגל לעשות אותו!! אז בשביל מה אתה עושה את זה??? כדי להאכיל את בורא עולם??? אה... אתה באמת חושב שאתה מאכיל את בורא עולם?? תסתלק מכאן... חוצפן שכמותך... תועבה גמורה...

בחור יקר: תעבוד... תלמד... תתפלל... תעשה... עד!!! עד הקצה!!! כמה שאתה מסוגל!! אבל יותר?? אפילו טיפה לא... ברור??

עשה רצונו כ--רצונך!!!!

היה לי פעם "חבר" שלצערנו הרב לא הקשיב בקורס לייחסי חברה... והוא מאוד רצה לבטאות לי את עומק הידידות שבינינו... אז הוא התקשר אלי ואמר לי כך: אני מתגעגע אליך... אני מאוד אוהב אותך... אתה יודע מה?? רק שתבין: כל שבוע מגיע אלי הגיליון שאתה מוציא ואני קורא אותו מההתחלה ועד הסוף... אבל.. אתה יודע למה אני קורא?? בגלל שאתה כותב יפה?? הא! לא!! איפה... אתה כותב שטויות!! אני לא מסוגל לסבול את הסגנון הרדוד והדל הזה... אלא מאי?? אני פשוט אוהב אותך... לכן אני קורא את השטויות שלך.. רק שתבין כמה אני אוהב אותך... אהבה מקלקלת את השורה... עד כדי כך אני מסוגל לבזות את עצמי לקרא את השטויות שלך מרוב ידידות שבינינו....

נו... מה אתה אומר על הידיד הנפלא הזה???

אני מאז לא מחליף איתו מילה אחת!!! נפגעתי עד עמקי נשמתי!! למה אני כ"כ פגוע?? הרי אדרבה... הוא פרגן לי.. הוא אמר לי שהוא כ"כ אוהב אותי עד כדי שהוא מוכן גם להתמודד עם השטויות שלי?? נו... אז באמת למה אני כ"כ פגוע??? מה התשובה???

אני זה לא רק אני!! אני זה גם הדברים שלי!!!

ואם אמרת לי שהדברים שלי זה שטויות אז אמרת עלי ש**אני** שטויות!! אז נכון... אתה לא הראשון שחושב ככה... אבל להגיד את זה ככה בפרצוף...??

אבל הוא לא הבין... הוא ענה לי: לא!! לא הבנת... אני כן אוהב את הדברים שלך... וההוכחה: שאני קורא את זה... אבל אני לא אוהב את זה **מדין** מה שנכתב... אלא **מדין** האהבה והערכה שלי אליך...

מכיר את הלומדא הזה? עניתי לו: אתה צודק... גם אני לא כועס עליך **מדין** אתה.. אלא **מדין** החוסר טאקט שמשתקף ממך... **איפה נמצאת הטעות הבסיסית שלו???** הראש שלו עבד ככה: הרי למה אני כותב גיליון?? בשביל תשומת לב!!! צודק מאה אחוז!! הוצאת בעל דין!! עכשיו ככה... איך באמת אני מקבל תשומת לב ע"י הגיליון?? הראש שלו עבד שזה הולך ככה... כל מי שקורא את הגיליון אומר לעצמו... אוה..... מעניין איך כותב הגיליון נראה... איזה אדם נחמד שהוא... אני אקרא עד הסוף כי אני אוהב אותו... **לא!! ממש לא!!!** למה לא?? כי אני לא מחפש תשומת לב?? לא!! כי התשומת לב הכי גדולה היא שמישהו קורא את הדברים וזה פשוט מעניין אותו... אם זה מעניין אותך קורא יקר... אין לך תשומת לב יותר גדולה מזו!!!! למי תשומת לב?? **לי!!!** מי זה אני?? **מה שכתוב!!!** פעם ישבתי באוטובוס... והתיישב לי בחור והנה הוא מוציא את הגיליון שלי וקורא בשקיקה... אין לך מושג איך נהניתי... אחרי שהוא גמר... שאלתי אותו: מי כותב את זה?? הוא ענה לי: שמעתי שזה בחור כזה כוכב... שמן כזה מירוחם... מצוין!!! שיהיה ככה!! למה לא קמתי ואמרתי לו ההלו זה אני?? כי אני עניו....?? כמו הח"ח בשעתו?? לא!! כי זה היה מיותר לחלוטין... ההנאה שלי היא ממה שקוראים... אני לא צריך שיגידו שזה הספפורט שלי... זה בכלל לא הנושא...

סליחה על ההקדמה המייגעת אבל להבדיל

בדיוק אבל בדיוק אותו דבר!!!!

קודשא בריך הוא ואורייתא חד הוא!!!! פעם שאלתי בחור: יש לך חשק ללמוד??? הוא ענה לי: לא!! ממש לא!! אפשי ואפשי אבל מה אעשה ובוראי גזר עלי..." אתה יודע מה עניתי לו?? סליחה על הביטוי החריף.. אבל תורה זה לא חזיר!!!! אכילת חזיר זה אחד מהלאווים שעליהם נאמר "את חוקותי תשמורו דברים שהשטן משיב עליהם" (יומא סז:) שהם מצוות שבאמת לא מובנות אלא גזירת מלך הם... ועל זה אמר ראב"ע אל יאמר אדם אי אפשי... אלא אפשי ואפשי אבל מה אעשה שכך גזירת מלך."

אבל תורה????

הקב"ה לא מחפש אנשים שיסתכלו על הגמ' ופשוט לא יראו אותה... מרוב שיראו את מי שציווה עליה... הקב"ה לא רוצה שתיגש לגמ' ותלחש לאוזנה בדבקות...מה אותך??? אותך אין לי עסק... אותך אני לא מכיר אני לא אוהב ללמוד אותך... אז למה אני לומד?? כי... כי... כי טאטע זיסע"ר... אבי שבשמים גזר עלי... לא!!! חס ושלום!! לא על זה דיבר בורא עולם!!! לא לזה אנחנו חותרים!!! אדרבה: "הלואי אותי עזבו ותורתי שמרו..." הקב"ה מעדיף שאהבת תורה תבא אפילו על חשבונו...

באהבתה תשגה ת-מ-י-ד!!!!

שלמה המלך מאחל לנו... שמרוב אהבת תורה אנחנו נעשה ת-מ-י-ד טעויות!! ת-מ-י-ד שגגות!! הקב"ה לא מחפש פועלים שכירי יום שלא מחוברים למה שהם עושים אלא רק לפעולה שהאדון רוצה שברגע זה הם יעשו... הקב"ה רוצה "**עסק**" תורה!!!! הקב"ה רוצה אהבת תורה עוצמתית כמו של מרן הגרי"ש גם אם תגבה מחיר שכשובא לפניו רצון ה' אחר הוא יאנח אנחה עמוקה... באהבתה ישגה **תמיד!!!!!** מה שתדבר עם מרן הגר"ח קנייבסקי... לאיפה שתזמין אותו... תמיד אתה תפריע לו!! גם קופת הצדקה המפורסמת שמראה את התמונה שמרן הגר"ח קנייבסקי מאוד חייך כשהוא דיבר על זה... הרי בינינו... כולנו יודעים שהם הפריעו לו באמצע הלימוד... מה אפשר לעשות... הרי באהבת התורה ישגה **תמיד!!!** מה שלא תביא... איזה רצון ה' אחר שתעמיד לפניו... עדיין באהבת התורה ר' חיים קנייבסקי ישגה **תמיד!!!!!!**

הקב"ה רוצה שאם חלילה יקרה ששגגת ועמדת לתפילת שמו"ע מתוך הלימוד... שלא תצליח להתרכז!! כן!!! שלא תצליח... אז נכון... פעם הבאה תיזהר שזה לא יקרה... פעם הבאה תלמד או"ח סי' צ"ג ותראה שכתוב שאסור לעמוד בתפילה מתוך שיחה ומתוך דברים בטלים ככה גם אסור לעמוד מתוך הלכה...

אין לך מושג איך הקב"ה נהנה מהעבירה של ריש לקיש.. ריש לקיש מרוב שקיעות בלימוד יצא חוץ לתחום.. מה אומר עליו הירושלמי (ברכות ה.)?? "לקיים מה שנאמר: באהבתה תשגה תמיד"

פעם רציתי לצטט בגיליון זה איזה מימרא גמ' בהקשר לעניין מסוים... אז מישהו הזהיר אותי שאני לא אעיז להזכיר את הגמ' הזו בגיליון... אם זה יכתב זה יכול לגרום לבזיון נוסח תבנית הליב"ה... נו... מה היא??? התוספתא בשקלים (פ"ג הט"ז) אומרת:

מכאן אמרו כל שאינו מראה סימן טוב במשנתו בתוך חמש שנים שוב אינו רואה

מה כתוב כאן?? למדת חמש שנים בישיבה?? לא נהנית?? לא התחברת?? יופי... סוף השנה הזו... סוף ועד חמישי הזה... זהו... יוצאים לעבודה... לא כך??? כתוב או לא כתוב?? היה או לא היה?? ו... וזו ברייתא מפורשת!! ואכן את אשר יגורו אחרים בא לי... ואת הגמ' הזו הראה לי בחור צוהל בארשת ניצחון בסוף ועד חמישי... שלא תבין... לא מדובר בבחור לא טוב... זה היה בחור ירא שמים מרבים... הוא ניגש אלי בכנות ואמר לי: אני שמח... זהו! סוף סוף המצפון כבר לא יציק עלי... חמש שנים אני מנסה... מנסה ללמוד... ולא... ולא זז... לא עושה חיל... חמש שנים... כל תחילת זמן מחדש אני מנסה לתפוס חיזוק ואחרי שבוע זה נופל... די!!! נמאס לי מהאכזבות... נמאס לי מעוד פעם חיזוק ושוב רפיון... זהו!! מהיום אני יכול להתבטל... ללכת לעבוד... גם בלי נקיפות מצפון שאני מפסיד משהו... לי כבר אין סיכוי!! לא כך?? כתוב או לא כתוב???

עניתי לו: מה אמרת?? חמש שנים אתה מנסה ולא הולך??? אתה בטוח שאתה.....??? כן בטוח...!!! בטוח ש.. שמה?? בטוח שלא הולך!!! עניתי לו: אתה צודק!! בטוח שלא הולך!! אבל יש משהו עוד יותר בטוח. בטוח שלא ניסית!!!! מאה אחוז שלא ניסית!!! הוא נפגע... מה אמרת... לא ניסיתי? איך אתה מעיז לומר שלא ניסיתי... מה לא ניסיתי.. מה לא עשיתי?? אמרתי לו: אני לא יודע מה עשית ומה ניסית... דבר אחד ברור לי!!! ובמאת אחוזים ברור לי!!! אתה יודע מה?? בא תקשיב:

אני מכיר שר אחד בכנסת שמהיום הראשון בקדנציה... מהיום שהוא התיישב משמאלו של הראש ממשלה... מאז הוא כבר לטש עיניים על מקומו של רה"מ... הוא סימן את הכסא של ראש הממשלה כיעד סופי שלו בחמש שנים אלו... והחליט שהוא הולך על זה... אבל עד הסוף... הוא קידש כל אמצעי לצורך המטרה... הוא תפס כל במה... כל זירה... השקיע כספים... אנרגיות אינסופיות... ו... ואתה יודע מה הוא עשה בשביל זה... מה לא... בעצם אתה מכיר את זה בדיוק כמוני... הוא לכלך את כל החברים שלו... הסתכסך עם חצי עולם... ו... וכמובן הוא גם נלחם בחרדים לצורך אהדה ציבורית... ו... ו... השקיע את כל הנשמה... בקיצור: שטייגן ראש הממשלה!! חמש שנים של ניסיון!! ניסיון לזכות להגיע לכסא ראש הממשלה!

ויהי היום... יום הדין לפוליטיקה... יום הבחירות!!! הגיע אמר את שלו!!! ובמוצאי יום הבחירות התברר לו... שלא ראש ולא ממשלה... (וספק גדול אם הוא בכלל ישאר בממשלה אחרי שהוא הסתכסך עם חצי מהמתמודדים...)

נו... תגיד לי: איך הייתה התגובה שלו???

הידד!!! סוף סוף התפטרתי מהמירוץ הזה... עד היום ניסיתי וניסיתי... עד היום היה לי פחד מאכזבות... יש לך מושג כמה זה קשה לנסות... כמה חששות... כמה מתח ואכזבות מהסקרים... אז זהו!!! ב"ה זה נגמר... אין לי כבר מה להפסיד... יופי לי... אני אשאר שר המדע ופיתוח הנגב והגליל לנצח נצחים...

ככה???? ככה הוא הגיב...?? או... שהוא פרץ בבכי מר... בכי על חמש שנים של עבודה מאומצת שבבת אחת התנדפו לו בפרצוף... בכי על ניסיון מתיש שהלך לטמיון... יגון על המעלה שהוא כסף לה ולא זכה לה...

ידידי היקר: אדם שמנסה חמש שנים!!! ואז נודע לו שהניסיון שלו הלך לטמיון... הוא במקרה הכי טוב מסתפק בבכי סוער... לכל הפחות משבר של חודשיים שהוא נכנס למיטה... ואילו אתה ? ! ? ! ? מסכן... ניסת מה עם כל הלב... ניסת ללמוד חמש שנים... ניסת וניסת ומה לא עשת... והנה הגיע המועד האחרון... החצי שנה האחרונה של החמש שנים... אמרת לעצמך נו... אולי עכשיו יהיה איזה תפנית בסקרים... אולי פתאום אני כן אקבל איזה גישמא'ק בלימוד... אולי עכשיו העמל ישא פרי... והנה... למרבה הכאב והיגון... הגיע יום הדין!! היום האחרון של חמש שנות הניסיון... ואתה מגלה שלא הצלחת... ומה התגובה שלך??? הידד!!!! ????? אם ככה... מעולם לא ניסית!!!!!

מה אתה אומר על הטענה שלי?? צודקת!!! אבל לא... ממש לא... הוא לא נשאר חייב...

הוא ענה לי תשובה!!! ואני רוצה שתקשיב טוב טוב לתשובה!! כי היא מאוד חשובה!! ומאוד מוכרת!!!

הוא ענה לי: **מה פתאום!!! אתה בכלל לא צודק!!!** איך אתה בכלל מעיז לדמות את הניסיון שלי ללמוד בחמש שנים האחרונות לניסיון של שר החינוך להיות ראש ממשלה?? חס ושלום!! יש הבדל מהותי בין המשל לנמשל... לשר החינוך יש **ת-א-ו-ו-ת...** הוא רוצה כבוד... ולכן!! לכן הוא רוצה להיות ראש ממשלה... מי שכ"כ הרבה זמן עובד בשביל תאוות... ובסוף הוא לא מצליח... זה באמת מצדיק אכזבה איומה!! אבל אצלי...?? אצלי זה לא תאוות!!! זה התפקיד שלנו בעולם!!! אני לא יודע מה התפקיד שלי... אני לא יודע האם התפקיד שלי זה ללמוד או להיות יהודי תם וישר שמקפיד על מדות ומשקלות... נו... אז איך אני בודק את זה?? בשביל זה אני צריך בדיקה שמתמשכת על פני חמש שנים... זו בדיקה **ענינית!!!** במשך חמש שנים עסקתי ברצינות תהומית בבירור ואימות מה חובתי בעולמי!!! ואחרי חמש שנות בירור התברר שחובתי היא לא ללמוד אלא להיות משווק ירא שמים... אז למה להתאכזב... מאי נפקא מינה.

עבודת ה' מה לי הכא מה לי התם!!!

אתה תרוץ בשמחה לעבוד את ה' בכולל... ואני ארוץ בשמחה לעבוד את ה' במאפיית ברמן... לא כך??

כאן!!! במשפט זה טמון החטא השחור!!

ככל הנראה זוהי הסיבה שחברי היקר ניסה במשך חמש שנים תמימות ולא הצליח... יותר נכון: זוהי הסיבה שידידי היקר נמצא חמש שנים על תקן של "מנסה" ואפילו יום אחד הוא לא ניסה בפועל!!! הוא חשב שקודשא בריך הוא ואורייתא **תרי** נינהו!! הוא חשב שלימוד תורה זה מצווה כזו... וכמו שאם יש מצות עשה ד"יראה מן המקדש..." ואז הרמב"ם טורח להבהיר לנו ש"לא מן המקדש אתה ירא אלא ממי שצוה על יראתו": הרי הוא הדין בתורה... אין עניין **לעסוק** בתורה אלא לעסוק במי שציווה עליה... וממילא מעולם הוא לא התחבר לתורה... אלא למצוה שבה... לעולם לא עניין אותו מה שכתוב בה... אלא לכסא שצריך לחמם מולה... כזה בחור מעולם לא ניסה... אז בבקשה... עוד חודשיים מתחיל הרישום... תחזור לשיעור א'. תתחיל לנסות מהתחלה... עוד חמש שנים נדבר שוב.

על אותו משקל גם בעניין גמילות חסדים:

מטיבי היקר: אני לא אשכח את אותה שבת נפלאה... נתקעתי בשבת נבוך מבולבל ורעב... ואתה ניגשת אלי והצעת לי לבא אצלך... לקחת אותי ונתת לי... מה לא נתת לי... סעודת שבת... מיטה רכה.. מה לא עשית... אבל כל פעם שלא היה נוח לי אתה אמרת משפט... שאני בטוח שלא התכוונת למה שהבנתי... אבל לפעם הבאה עדיף שתשתמש עם נוסח אחר... כל פעם שהייתי מתבייש ומתנצל לא נעים... אתה אמרת לי: מה אתה רוצה... אתה כמו ספר תורה!! אתה תשמישי מצווה!! כן... אני יודע... זה וורט בריסקאי מאוד יפה... בשביל וורט זה יפה מאוד... אבל בשטח... זה לא עובד... אני הרגשתי כמו מוצר בחנות תשמישי קדושה... הרגשתי בודד!!! לא רצוי!! הרגשתי שאני עוד איזה תשמיש מצוה שמקומו בוויטרינה... ולצורך העניין הוציאו אותי והניחו אותי על השולחן... ואתה יודע מה... בשלב מסויים גם התחלתי פתאום לפחד... אתה יודע למה?? כי אני למדתי מסכת מגילה (כו:) ושם כתוב שתשמישי מצוה נזרקים... פחדתי שכשתגמור להשתמש בי בתור תשמישי מצוה אתה פשוט תזרוק אותי לפרדס העירונית... אז לא!!! פעם הבאה שחברים שלי יבואו אליך... אל תגיד להם שהם תשמישי מצוה... פשוט תגיד להם: שאתה אוהב לתת... אתה אוהב את השמחה של הבחורי ישיבות... אתה אוהב... ... לא יודע מה... מה שאתה רוצה... רק אל תתן לי הרגשה שאני תשמיש מצוה... והכי הכי-----

גם אל תחשוב כך!!!! כי זה לא נכון!!!

אל תחשוב שחסד זה סוג של מצוה של כיסוי הדם... אל תחשוב שלהיטיב זה גדר של ריבוע של ארבע כנפות חסד זה **א-ה-ב-ת** חסד!!! רצון ה' **שא-ת-ה** תאהב **אותי!!!** שלא תאהב **אותו** יתברך ותשתמש בי כאמצעי לזה... אדרבה... רצונו יתברך שאתה תאהב אותי... גם כשזה לא קשור אליו... ואתה יודע מה.. גם כשזה על חשבונו... וכשאברהם אבינו מדבר עם הקב"ה ומגיעים אורחים ואברהם אומר לקב"ה המתן... מכאן לומד רבי יוחנן: שגדולה הכנסת אורחים יותר מהקבלת פני שכינה... (כשהתורה מבקשת ממך לעשות צדקה במאור פנים זה לא דין בי!!! זה לא רק כדי שאני לא אפגע!! זה גם דין בך שלא תרגיש שאתה מתעסק עם תשמיש מצוה ש"אחרי השימוש נא לזרוק לאשפה..." הסיבה שאתה אוהב אותי זה לא כי כך ה' ציוה!! אלא כיון שה' אוהב אותי אז גם אתה אוהב אותי!

אחת מהפורענויות שבתורה זה "ויסעו מהר סיני..." עם ישראל חנו שנה תמימה למרגלות הר סיני... לאחר שנה לפתע נעלה עמוד הענן... נשמע תרועת חצוצרות וכעת הציווי האלוקי הוא לקפל את האוהלים ולהתחיל ללכת... זה הציווי!! זה רצון ה'!!! אבל הקב"ה כועס.. למה אתם שמחים לברוח מהר סיני?? כתינוק הבורח מבית הספר... **אני לא מבין:** מה הקב"ה רוצה שנעשה? שלא נשמח...?? שנהיה עצובים? אולי בכלל... שנעשה הפגנה... שנשאר ? ! ? בשלמא כשהייתי ילד... הייתי באמת בורח מבית הספר... הייתי בורח מביה"ס הישר אל---אל המחתנה... זה האמתגע'ע תינוק הבורח מבית הספר!! אבל כאן?? לאיפה אנחנו בורחים...?? הרי איפה שאנחנו רק נמצאים זה "על פי ה' יסעו ועל פי ה' יחנו..." זה נקרא לברוח...?? מה... אנחנו עכשיו הולכים להתבטל?? אנחנו בסך הכל שמחים לעשות רצון ה' במסע הבא?? בחנה הבאה???

עד עכשיו עשינו רצון ה' ברפידים!! והנה עכשיו אנחנו עם כל הלב מקפלים תרמילים בשביל לזכות לעשות את רצון ה' במסע הבא?? מה לא טוב...???

מה התשובה??? אם הייתם מתחברים לתורה... אם הייתם אוהבים את התורה של הר סיני... הפרידה הייתה קשה!!! הייתם מנשקים את הר סיני בעריגה ומוזילים דמעה של... של... היה לנו טוב כאן... קשה ללכת... בדיוק כמו ש"וירא משה את העם בוכה למשפחותיו..." כי היה קשה לכם להיפרד... כך בדיוק קשה להיפרד משנה תמימה של מתיקות התורה... ואם לא קשה... סימן ש... ש... אתם לא מתחברים לעצם התורה!! אלא מאי?? רק לציווי האלוקי שבה... ואם כך... אז מאי נפקא מינה... על פי ה' יחנו... מה לי רפידים מה לי מוסרות מה לי בני יעקן מה לי עלמון דבלתיימה... על זה!!! ועל זו באה אותה פורענות!! חייבים להפסיק בנון ד"ויהי בנסוע הארון..." אם לא עכשיו אימתי... עכשיו הזמן!!! להתחיל להתכונן לא רק למעמד הר סיני... אלא לשלב של היום שאחרי... לשלב של "ויסעו מהר סיני..." לגשת לתורה מתוך התחברות פנימית... עכשיו בתחילת הזמן נתחיל... ובצאת נבחן... מה יהיה בסוף הזמן... באיזה שמחה נסיים את הזמן... בהצלחה!!!